

HENRI BRUNING

SONG OF INNOCENCE

DE MOEDER

De zomer was zeer schoon, en ook haar lichaam
dat in d'oranje vlam der ligstoel lag,
vermoeid van veelmaals moeder-zijn, was schoon
gelijk de lome weelde van de zomerdag.

Naast haar het streng gelid der zonnebloemen,
het zware blad, de hoge, harde stammen
met hunne vuren bloei, hun trots opvlammen
in de doorwaaide stilte van de zomernoen.

Zo eenzaam rust zij in de zon en 't zomerlicht,
de vlam der ligstoel rond haar blonde haren,
haar kleine sterke hand, haar sluimerend gezicht
vermoeid en weggeborgen aan de zware tooi der aarde.
Het is zo schoon en droef, haar zo alleen te zien:
kindren zijn jong, hun blijdschap en gespeel
is zorgeloos en ver en lacht in andre gaarden,
maar hier heft elke zonnebloem voor haar de
hoge glorie van een stille vlam.

Mijn hand omvat een sterke stam, —
voel ik het leven van mijn kind
wanneer de blaadren opwaarts ruisen en de wind
de stam buigt en zijn pezen spant
tussen de pezen van mijn vaste hand?

Voor ieder kind staat hier een zonnebloem geplant,
en ieder kind is als een trotse stam.
— Jij schone kindren tien, ik tien gevloekte boeken, —
leven is trots- en kracht-zijn dat men óverplant,
en zelf verbloeden...

Eens zal ook dit voorbij zijn, als zoveel
dat reeds hoe onherroepelijk aan ons ontzong.
Treur niet om wat ons wisslend streelt en wondt, —
het is het lied van droom en dood, van zon en grond,
van God en aarde, van ons trots aanvaard verbond.

HET FONTEINTJE

licht, kinderlijk en onophoudlijk werpt het
fonteintj' haar waterstraal omhoog,
de druppels raken, hoor het hoge ruisen,
aan 't groen der bladeren, de kuise,
zacht huivrend om dit zuivere, het zuiverste
dat uit het hart der aarde opbewoog.

licht, kinderlijk en onophoudlijk drenken,
terwijl een regenboog zich openspant,
de snelle druppels, dalende, de kelkjes
die nu, verzadigder van aarde, dieper geuren
en zich verliefder beuren in hun schone brand
naar het ijl wisselspel der glinsteringen.

o enkelvoudig, argloos uit zichzelf leven,
hoe kon zo lang het dwars verstand,
hoe kon het éven,
mij andre paden binnendringen
dan dit aards tuinpad naar het hart der dingen.
o grond, o vruchtbaarheid, hier zijn de kleine
geheimen zichtbaar en het schuldeloos verband.
o grond, dicht bij uw simpele festijnen
hervind ik goddelijk mijn vaderland.

GOD

Hoe lief is dit in God, dat Hij de bloemen vond,
het spel der kleuren en de vlinders,
de kinderen, de zomerochtendstond.

Hoe lief is dit in God —
dit zacht en snel gezoem
van de insecten in de zomernoen.
O middagstilte van de zomerdag
waarmede Hij zo raadselachtig
en onuitspreekbaar goed
mij tegenlacht.

Is dit Dezelfde die de afgrond vond
en die het stormtempeest ter zee ontketent?
Dezelfde die verworpen en gewond
aan d'eigen schepslen zich heeft uitgeleverd?

Is dit Dezelfde die mijn leven schond —
Hij die zo lief en ondoorgrondlijk is
dat Hij de bloemen en de vlinders vond,
de zomerwind,
en 't spelen van een kind?

VOORNACHT

o blauwe merelroep, die in de zomeravond
zo eenzaam-hel naar 't koele licht opklinkt,
en in een stilte, zwaar van geuren, ongevend
met zijn geheimenis aan vreugd verzinkt...

NACHT

o zomernacht, zo loom doorgeurd van 't laatste wrede geuren,
bedwelmender omspeelt en streelt mij 't onherroeplijk verre;
de zomerdag, zijn schone weelde, bloeide kort, zo kort
en werd weer stilte, leeg van zon en licht, verten en kleuren.

maar in het grondloos zwijgend donker van de nacht,
boven de droeve rust van stilt' en wrede dood,
ontwaakt de wilde schittring der ontelbre sterren, —
o aarde, met dees wapenrusting goddelijk omgord,
een gans heelal houdt, rond uw moederschoot
en haar doorgeurd geheim, hartstochtelijk wacht...

NOCTURNES

1

de nachtelijke schoot der zomertuinen
waar 't donker bloembed van geheimen ruist
en de gesloten kelken, kleine donkre pluimen,
geurend en stil bewege' in 't lichte windgesuis,
het moederlijke windgesuis, verholen in de kruinen
vanwaar het neerdaalt naar dit open huis, —
o nachtelijke vrede der voldragen tuinen,
in uw verdonkerd geuren vindt het hart zijn thuis.

2

haar rijpe lichaam rust aan 't koele laken
en ademt groot en stil, verloren in de nacht,
haar moe gelaat getekend van 't verzaken
en van al 't harde dat nog daaglijks haar veracht.
Niets kon de sterke blijdschap van haar wezen raken,
zij ademt stil en ver, verloren in de nacht.

MARIA'S HEMELVAART

Dit waren haar eerste woorden:
Zie de dienstmaagd, — zij had verstaan,
want altijd, altijd behoorde
zij reeds dit volgzaam gaan, —
en hoe bitter de zwaarden boorden,
nooit zou zij dit volgen weerstaan.

Zij bleef al het bittre verduren
als een hulploos blad de orkaan,
maar als de jonglingen in de vuren
hief zij 't Magnificat aan
van het fiat voluntas tua —
met haar stil, deemoedig bestaan.

Met Hem is zij al de wegen,
de blijde en droeve, gegaan,
en ten laatste, neergezegen,
heeft zij ook de Dode ontvaen, —
doch al Zijn Wonden heeft zij
stil als Zijn woorden verstaan.

Vele eenzame jaren later
— zij stond groot als een plataan
in de lanen langs het water —
zag zij zich: klein, aan het water
van de laatste oceaan —
zo droomde zij, simpel, slapend
die laatste slaap haars bestaans.

En ontroerd de Twaalf zagen
haar door hun tranen aan,
hoe schoon had dit tenger lichaam
de teistring der aarde doorstaan;
zij schreien — zij moeten haar dragen
(o englen, o dood, hoe haar dragen),
weldra ten grave dragen
haar, die nooit kwaad had gedaan.

Toen, terwijl de Twaalf nog baden,
verbrijzeld en ontdaan,
zagen zij haar verheerlijkt lichaam
uit 't lichaam des doods opstaan —
het tijdelijke tot zijn oorspronkelijk
goddelijk Niet weer vergaan.

Het stond al puurder te fonklen
in hun midden ; en, langzaam,
weg van de aarde, de donkere,
is dit zuivre ten hemel gegaan ;
het is naar de hemel ontweken
zo licht en vanzelve en vrij, —
in al ijler, blinkender zweven
bereikend de Overzij.

« Zie de dienstmaagd » hoorden zij preevlen, —
het laatste dat zij, stamelend, zei.

Gaudeamus! Ecce Ancilla!
zo hieven de engelen aan
en de hemelen gingen open
en alom als een oceaan
steeg de jubel van 't Ecce Ancilla
boven sterrevelden en maan,
steeg de jubel om het Ecce Ancilla
waarmee zij het Dier had weerstaan.

O Mater dolorosa,
o Virgo gloriosa, —
laat ons uw ootmoed verstaan...

EN VER...

... en ver een neuriënd zingen,
stil, licht en onbestemd,
een treuren voorbij de dingen,
eenzelvig en afgewend
(alles bleef ongeboren,
verloren en onherkend),

en licht toch, als 't snelle water
van de kleine blinkende wel
die zijn doelloos nu en later
vertaalt in een onaflaatbaar-
zichzelve-herhalend spel.

is dit het laatste? het laatste
van aarde's vervoerend torment —
dit zinloos en onverstaanbaar
zacht neuriën, neuriënd water
over een boom, neergeveld.

ergens ver klinkt dit zingen,
verstild en onbestemd.
een treuren voorbij de dingen,
helder en afgewend.
alles bleef ongeboren,
verloren en onherkend.

Dit is het dertiende nummer in de Poëziewerks « De Hoorn » —
(Hoofdredacteur: Johan van Mechelen).

Het bevat een kleine keuze gedichten uit het werk van Henri Bruning
(geb. 1900).

Prijs van dit nummer: 6 F. Jaarabonnement 1955 (6 nummers) : 30 F.

Voor bestellingen schrijve men over op postrekening nr 5004.48 t.n.v.

Johan De Wit, Harelbekestraat 65, Gent.